

JUSTITSMINISTERIET

Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 9. oktober 2012
Kontor: Strafferet
Sagsbeh: Thomas vom Braucke
Sagsnr.: 2012-0032-0345
Dok.: 514056

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 452 (alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 2. august 2012. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Morten Bødskov

/

Freja Sine Thorsboe

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 452 (alm. del) fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspoliti:

”Vil ministeren kommentere artiklen ” Tvang: Svært at bevise”, som blev bragt i Politiken den 1. august 2012? Og vil ministeren herunder redegøre for:

- antallet af sager om tvangsægteskaber, hvor henholdsvis byretten og/eller landsretten ikke har fundet bevis for, at der var tale om tvang ved ægteskab?”
- Om det kan være rigtigt, at landsretten kan afvise at give en tvangsgiftet kvinde mulighed for at vidne uden eksmandens tilstedeværelse, til trods for at det i byretten var muligt?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”Rigsadvokaten afgav den 8. juli 2011 en redegørelse om erfaringerne i praksis med anvendelse af straffelovens § 260, stk. 2, om ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab mv.

Rigsadvokaten havde til brug for redegørelsen anmodet de enkelte politikredse og statsadvokaturer om at indberette enhver sag, hvor der i tiden fra den 2. maj 2008 til marts 2011 var indgivet anmeldelse om ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab.

Rigsadvokaten modtog indberetning om 18 sager om mulig ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab i perioden. I 12 sager var der indgivet en egentlig anmeldelse om ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab. Derudover modtog Rigsadvokaten fra enkelte politikredse indberetning om 6 tilfælde, hvor politiet i øvrigt var blevet kontaktet om mulig ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab. I størstedelen af de sager, hvor der var indgivet anmeldelse, blev efterforskningen indstillet, idet der ikke fremkom oplysninger, der understøttede anmeldelsen. Dette skyldtes i flere tilfælde, at den formodede forurettede ikke ønskede, at politiet skulle foretage sig yderligere i sagen, eller ikke ønskede at udtale sig til politiet herom. I to tilfælde blev efterforskningen indstillet, fordi forældrene til den formodede forurettede efter politianmeldelsen og drøftelser mellem familien og politiet accepterede, at deres datter ikke ønskede at gifte sig med den person, som forældrene havde tiltænkt hende. I ingen af de nævnte sager har politiet modtaget oplysninger, der gav grundlag for at antage, at der var foregået noget strafbart.

Det fremgår af redegørelsen, at der kun blev rejst sigtelse i en enkelt sag, og i ingen af de indberettede sager var der tilvejebragt et bevismæssigt grundlag for at rejse tiltale. Der var således ikke sager, hvor

der skete domfældelse (eller frifindelse) for overtrædelse af bestemmelsen frem til marts 2011.

Rigsadvokaten kan i øvrigt oplyse, at det ved elektronisk udtræk fra politiets sagsbehandlingssystem alene er muligt at tilvejebringe oplysninger om det samlede antal sager om overtrædelse af straffelovens § 260 om ulovlig tvang. Det er således ikke ved elektronisk udtræk i politiets sagsbehandlingssystem muligt at tilvejebringe oplysninger alene om sager om ulovlig tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskaber, jf. straffelovens § 260, stk. 2. Dette ville forudsætte en ressourcekrævende manuel gennemgang i politikredsene af samtlige sager på dette område, som jeg på det foreliggende grundlag ikke har fundet anledning til at iværksætte. Der foreligger således ikke statistiske oplysninger for tiden efter marts 2011 om antallet af sager om overtrædelse af straffelovens § 260, stk. 2, herunder sager, hvor domstolene i givet fald ikke har fundet bevis for, at der var tale om tvang ved ægteskabet.”

I den artikel, der henvises til i spørgsmålet, beskrives bl.a. en konkret sag fra 2004, hvor landsretten ikke fandt det bevist, at der var tale om et tvangsægteskab. Af artiklen fremgår det, at landsretten afviste at lade den forurettede afgive forklaring uden den tiltaltes tilstedeværelse.

Jeg finder af principielle grunde ikke at burde udtale mig om en konkret sag, der er afgjort af domstolene. Jeg kan dog mere generelt oplyse, at den tiltalte efter retsplejelovens § 853 som udgangspunkt skal være til stede i retten under hele hovedforhandlingen i 1. instans. Tilsvarende gælder under en ankesags behandling i landsretten, jf. retsplejelovens § 917. Retten kan dog i medfør af retsplejelovens § 856, stk. 1 (jf. § 917), beslutte, at tiltalte skal forlade retslokalet, mens et vidne afhøres, når særegne grunde taler for, at en uforbeholden forklaring ellers ikke kan opnås.